

LINES & LIGHT

Opponent: Nina Bondesson
Professor: Anna Tegeström Volgers
Handledare: Emma Linde

"When I think of art I think of beauty. Beauty is the mystery of life. It is not just in the eye.
It is in the mind. It is our positive response to life. " - Agnes Martin

9 Inledning
lines & light

12 Bakgrund

14 Varp/väv
material & konstruktion

18 Horisonten
sammenhang & balans

20 Inspiration

Process

26 skisserna
30 vita väven
33 parallella spår
34 det grå
38 presentation

40 Slutreflektion

42 Källor

LINES & LIGHT

(moments of silence)

Allting blir till i relation till något annat, allting hänger ihop. Om rumslighet, det fysiska rummet och det inre rummet. Begränsningar och möjligheter. Ögonblick. Sinnesförnimmelser. Livets kontraster. Men också ljuset, harmoni.

Mitt examensarbete har varit en sökande process och en strävan efter en taktil, spatial och visuell harmoni. En balans mellan lätthet och tyngd, hårt och mjukt, skrovligt och slätt. Jag har strävat efter en gestaltning att vila i.

Med materialen har jag sökt mig framåt. Delvis med min egen vilja, delvis med materialens vilja. Det har varit ett ständigt kompromissande. Jag har hittat på regler, byggt konstruktioner. Prövat olika kompositioner. Tagit in arbetet med både seende och kropp. Processen har inte varit linjär utan snarare brokig, spretat åt olika håll. I kontrast till den enkelhet och harmoni jag velat nå i mitt arbete så har vägen dit snarare kantats av tumult och motstånd. Både i form av praktiska problem som behövs lösas för att kunna fortsätta i arbetet, men också i mitt inre där tvivlet hela tiden varit närvarande. Jag har burit mitt arbete mellan olika rum för att hitta en plats där både jag och arbetet kunnat andas. Rumslighet har alltid varit något jag förhållit mig till, både på ett medvetet och ett omedvetet plan. För mycket intryck stör mitt inre och jag har bitvis haft svårt att hålla fast vid min vision. Jag har behövt lägga till för mycket för att sedan kunna skala bort och veta vart jag skall stanna upp. Från avsnittet Handen och tanken ur radioprogrammet filosofiska rummet har jag sparat orden: ”Kunskap är ett rykte som sitter i din kropp, du vet ingenting förrän du känner det”. Jag ser det som att jag får en förståelse för verkligheten genom görandet och slipper gå och bära på ett abstrakt rykte utan förankrar det i en materialiserad gestaltning.¹

---

¹ <http://sverigesradio.se/sida/avsnitt/821611?programid=793> Hämtad: 2017-03-15

Inspirationsbild, solkatter i tak.

BAKGRUND

Examensarbetet är en fördjupning på ett tidigare arbete från våren 2016.

Med titeln '*Horisonterna, transparensen, det mjuka följsamma och det strama*' består det av en väv på ca 120 x 100 cm med en till viss del öppen varp som spänner runt en stålram så hårt att stålet böjs. Den delen av arbetet som är vävd består helt och hållet av ull, och den del där varpen lämnats öppen består av ofärgad nylontråd. Nylontråden och ulltråden möts vid en viss punkt likt ett u. De dras från varsitt håll i en fästpunkt och krockar sedan i varandra för att gå tillbaka till nästa fästpunkt. Allt eftersom de båda materialen möts i varpen växer en horisontal linje fram. Ullen är skrovlig men mjuk och lätt att greppa i relation till nylontråden som är helt slät och i spänt tillstånd även vass, nästintill brännande.

Arbetet innehåller flera av de komponenter jag behöver i min process för att inte tröttna.

Jag tycker om att få arbeta med både hårda och mjuka material. Precis som jag eftersträvar en balans mellan materialen i det färdiga arbetet behöver jag en balans i min arbetsprocess. Jag behöver få arbeta både kontrollerat och intuitivt. Noggrant och slarvigt.

Med en bakgrund i måleri ser jag det som att jag målar med tråden och att varpen är mitt "vita ark", där jag sedan med hjälp av mellanrum, täthet och komposition bygger taktila bilder. Trådens taktilitet ger mig möjlighet att vara närvarande i och uppleva mitt arbete på ett mer kroppsligt plan än jag upplever att traditionella tekniker inom måleri erbjuder. Just kroppslighet i processen och det färdiga arbetet har känts viktigt för mig, att det är ett arbete som en betraktare kan möta med flera sinnen.

'Horisonerna, transparensen, det mjuka följsamma och det strama'

VARP / VÄV

MATERIAL & KONSTRUKTION

En väv består av en varp: trådar som löper vertikalt, och inslag: trådar som vävs in horisontellt i varptrådarna. Väver du i en vävstol behöver du först räkna ut bredd och längd på ditt arbete, antal trådar per cm. Sedan skall det varpas, påknytas, dras fram, spännas. Det allra enklaste är att väva tuskaft, vilket betyder att inslagstråden går över en varptråd för att sedan gå under nästa (som lyfts av ett så kallat skaft), därefter över igen osv tills alla trådar är sammanflätade. På nästa varv går inslagstråden under varptråden den innan gick över, och över tråden den tidigare gick under. Fortsätter du så får en till slut en vävd yta. Om du vill kan du byta inslagstråd allteftersom: kanske ett annat material eller en annan färg. Men varpen sitter där den sitter när den väl är på plats. Den utgör grunden för en väv.

Jag har arbetat med väv utan vävstol, vilket möjliggjort att olika material kunnat blandas horisontellt i varpen samt gjort arbetet mobilt. Detta har krävt att jag byggt min egen konstruktion som kort beskrivet består av en träram (116 x 208 cm) byggd av 45 x 45 mm regler. En regel är satt i mitten av ramen som stöd och för att spänna varpen används rundstavar, både i trä och stålprofiler, samt tvingar. Tvingarna har använts till att fästa rundstavarna, på så sätt har de inte varit fixerade i en viss position utan kunnat flyttas alltefter behov under arbetets gång: fler trådar/fält har kunnat läggas till och tas bort - varpen har kunnat växa både horisontellt och vertikalt. Konstruktionen har fungerat som ett verktyg för att skapa mina egna regler. De material jag har använt mig av är ull i olika variationer (tvinnat ullgarn, filtat ullgarn och ofiltad ull på rulle) , nylontråd (fiskelina från biltema) i olika tjocklekar, samt stål.

Ramen från början som en avgränsning. Att ta sig förbi. Ut ur, över, runt.

Konstruktionen / vävramen, med en varp i ofärgad och färgad ull (processbild)

HORISONTEN

SAMMANHANG & BALANS

Horisonten som komposition: det starka ljus som uppstår i mötet mellan en ljus yta och en mörk. Hur en ton i relation till en annan plötsligt kan börja lysa, vibrera. En enkel linje som markerar ett möte mellan det som är under och det som finns över, tyngd och lätthet.

Horisonten som symbol eller gräns mellan det som finns här och det som är långt borta. Något du aldrig kan nå, som du bara betrakta på avstånd.

(Kanske kan den också vara en symbol för ensamhet. I de fall där det solitära är självvalt kan den stå för frihet, men annars kanske den även kan tala om sorg.)

Rebecca Solnit skriver om det blå i utkanten av horisonten som en symbol för längtan och menar att vi idag betraktar längtan som ett problem vi försöker lösa när vi i själva verket borde vårda den och fokusera på hur den känns i sig själv.¹ Någon sa en gång till mig att det viktigaste i livet är att våga drömma, om en slutar drömma slutar en att leva. Horisonten kan vara ett ibland stillsamt löfte om något konstant, oavsett vad som sker i våra vardagliga liv och oavsett hur mycket mörker livet innehåller. Den talar om tystnad, kontemplation.

(Men den kan också vara mörker, en dov ton? Tänker på Hiroshima. Total ödeläggelse. Det finns alltid en annan historia, ett annat sätt att se på saker.)

Horisonten som symbol för något existentiellt.

---

¹ Solnit. *Gå vilse: en fälthandbok* s.34

Homeostas, av grek. *homoios* (liknande) och *stasis* (stopp, stillastående), är ett stabilt och konstant tillstånd gentemot omgivningen i ett biologiskt system.

Homeostas är ett ord som utöver inom medicin också används inom psykologi, främst familjeterapi, ur ett perspektiv där familjen ses som ett system där de olika medlemmarna ständigt påverkar varandra och omvärlden men i det längsta försöker behålla en struktur som upprätthåller en grundbalans.¹ Exempel kan vara när en medlem börjar bete sig annorlunda mot vad den brukar. Vanligtvis börjar de andra medlemmarna omedvetet kompensera för att neutralisera och behålla homeostasen. (*Funderar på om detta också går att applicera på samhällsstrukturer? Som en möjlig förklaring till varför hierarkier upprätthålls.*)

Både det inre och det yttre rummet har påverkat min process, för mig blir allting till i relation till något annat. En kall färg kan plötsligt te sig varm bredvid en annan. Ett stort objekt kan kännas litet när det placeras i ett större rum eller i relation till ett ännu större objekt. Det har med andra ord inte gått att på förhand bestämma den visuella gestaltningen.

---

¹ Psykologiguiden.se 2017 Hämtad: 2017-03-15

”That which takes us by surprise - moments of happiness - that is inspiration. Inspiration which is different from daily care. Many people as adults are so startled by inspiration which is different from daily care that they think they are unique in having had it. Nothing could be further from the truth. Inspiration is there all the time. For everyone whose mind is not clouded over with thoughts whether they realize it or not. Most people have no realization whatever of the moments in which they are inspired. Inspiration is pervasive but not a power. It’s a peaceful thing. It is a consolation even to plants and animals. Do not think that it is unique. If it were unique no one would be able to respond to your work. Do not think it is reserved for a few or anything like that. It is an untroubled mind. Of course we know that an untroubled state of mind cannot last. So we say that inspiration comes and goes but really it is there all the time waiting for us to be untroubled again. We can therefore say that it is pervasive. Young children are more untroubled than adults and have many more inspirations. All the moments of inspiration added together make what we call sensibility. The development of sensibility is the most important thing for children and adults but is much more possible in children. In adults it would be more accurate to say that the awakening of their sensibility is the most important thing. Some parents put the development of social mores ahead of aesthetic development. Small children are taken to the park for social play; sent to nursery school and headstart. But the little child sitting alone, perhaps even neglected and forgotten, is the one open to inspiration and the development of sensibility. ”

(ur boken Writings, Anges Martin, s. 61-62)

INSPIRATION

Agnes Martin skriver om inspiration som något som finns där hela tiden, tillgänglig när sinnet inte är överbelamrat med tankar. *Har bitvis funnit det svårt ibland att behålla fokus, att lyssna på materialen och kompositionen. Våga hålla det enkelt. Är orolig att jag skall upprepa mig, inte fördjupa arbetet.* Återkommer ofta till hennes texter under processens gång, hon gjorde samma sak i nästan ett helt yrkesliv.

Lyssnar mycket på Cat Power. Har ett minne jag ofta plockar fram där jag ligger i baksätet på mina föräldrars bil, på väg till deras torp ute i skogen på en upphöjning kallad klyftamon, i Lerdala mitt emellan Skara och Skövde. Det är sommar och jag ser stora gröna fält blandat med träd flimra förbi mitt synfält. Jag lyssnar på låten ”Colors & the kids” refrängen lyder: ”It must just be the colors and the kids that keep me alive”¹, tycker att det är fint. Påminns om att skala av och sålla bort, det som inte är viktigt.

---

¹Cat Power, Album: *Moon Pix*, 1998

Kakan Hermanssons ord har ekat i mitt huvud om att det för henne är ofattbart hur en kan gå fem år på en konsthögskola och dra på sig en massa studieskulder för att ”bara” göra något vackert när världen ser ut som den gör.¹ (rasism, homofobi, kvinnohat, våld och krig, etc.) Föreställningen om att konst skall synliggöra och ifrågasätta orättvisor sitter djupt i mig. Ändå har jag gjort val delvis baserade på vad jag tycker om för estetik och jag har velat göra en enligt mig visuellt vacker gestaltning. Jag delar många av Kakans värderingar och är uppvuxen i ett hem där politik diskuterats flitigt. Jag känner en viss skuld gentemot henne, och andra som inte besitter de privilegier som jag som vit cis-kvinna gör i den position jag är nu, på en konsthögskola. Mitt motargument är att jag vill påstå att konsten kan och borde få ha många olika funktioner oavsett hur världen är beskaffad. Dess syfte kan också vara att på ett subtilt sätt beröra, väcka sinnesförmimmelser. Vi måste öva oss i att prata om vad vi ser. Samhället snurrar på så fort idag och vi har ett informationsöverflöde på både gott och ont. Jag har på senaste tiden insett att jag går in på sociala medier via min mobil med intetionen att läsa men finner att jag bara mekaniskt scollar. Det blir ett visuellt brus som upptar både tid och energi, en meningslös ritual. Erfarenheter i livet gör att jag längtar efter en plats att vila på. Tunga dagar kan solkatter som dansar på väggen få mig att för en stund påminnas om allt det som är gott i livet. Det är det stora i det lilla som jag tycker gör livet värt att leva. Jag vill tro att även andra kan uppskatta och finna tröst i det. Jag tänker att det även måste få finnas en balans mellan att problematisera allt som är dåligt och att uppskatta det som är bra. Att rikta sig utåt mot omvärlden och in i sig själv.

---

1 Hermansson. *Hela kakan*, s.83

Begreppet '*Radical Softness as a weapon*', myntat av Lora Mathis ligger i bakhuvudet. Hon gör bland annat kollage med bilder på stilleben och blommor med olika slagord så som '*Stay Soft*' och '*The shaming of feelings is not helping anyone*'¹. Tanken som jag förstår det är att lyfta fram sårbarhet som något positivt, att uppmuntra till att prata om känslor som anses obekväma. Jag upplever att en idag måste anpassa sig och dölja sina svagheter för att kunna ta sig framåt i samhället. 'Stay Soft' får mig osökt att tänka på textilen, och dess "mjuka" värden. (men den är också oerhört stark, tänker på att det finns en styrka i att våga vara mjuk). Alla har en relation till textil, vi har den runt omkring oss och vi har den på oss. Vi sover med den. Vi konsumerar den och slänger den. Även om det har börjat pratas alltmer om medveten konsumtion, att fokusera på hållbara material och ta tillvara på det vi har så slängs fortfarande cirka 8 kilo textilier per person och år². Jag ser det som att mjuka värden traditionellt har kopplats ihop med femininitet, och att de i en patriarkal struktur värderas lägre än föreställningen om mer maskulint kodade egenskaper. Jag kan inte låta bli att tänka att det finns en koppling till hur vi behandlar textilen och vilken status textilkonst har i en konstnärlig hierarki. Kakan, kan det vara en politisk handling i sig att välja att arbeta med mjuka material?

---

1 <http://loramathis.com/post/140474165618/on-radical-softness>

2 <http://www.naturvardsverket.se/Miljoarbete-i-samhallet/>

PROCESS

SKISSERNA

Arbetet börjar med skisser, både på papper och med tråd. Jag ägnar många timmar åt att dra svarta linjer. Prövar olika format och material: lintråd (vars fibrer börjar spreta efter ett tag) och en svart glansig viskostråd (som faller isär och inte klarar av det slitage som uppstår när varpens horisontella linje justeras.)

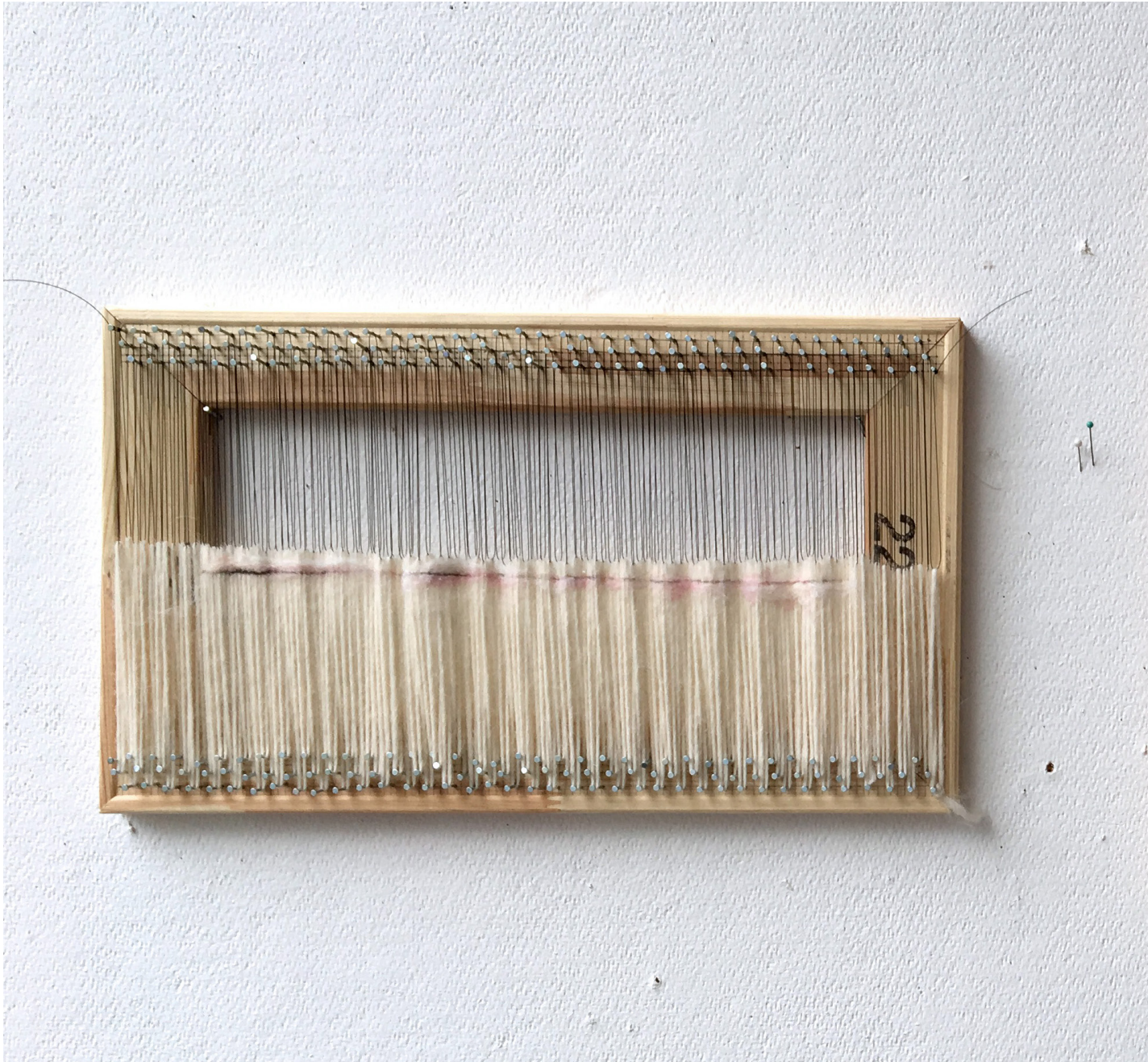
Nylontrådens släthet liknar tuschstreck. Den har också en jämn glans och reflekterar ljus. Detta blir ytterligare en kontrast till ullen, som i relation är mer mättad och matt. Jag vill åt en balans mellan mjukt och slätt.

Det tar några veckor innan konstruktionen byggs. Att välja mått och format är svårt, trots många skisser att utgå från. Men en skiss är alltid en skiss, hur något *upplevs* i verklig storlek går inte att förutse fullt ut. Stina Stigell säger under sin föreläsning ”de gränslösa materialen i min tjänst” att det var viktigt för henne att inte fastna i byggandet av konstruktion, att det inte får bli för krångligt för då dör lusten!. Detta tar jag fasta på och bestämmer mig för att bara börja bygga. En skärm i klassrummet får agera som referens. Fem regler i måtten 45 x 45 mm skruvs ihop med vinkeljärn varav en sätts i mitten som stöd. Ramen blir 116 x 208 cm.

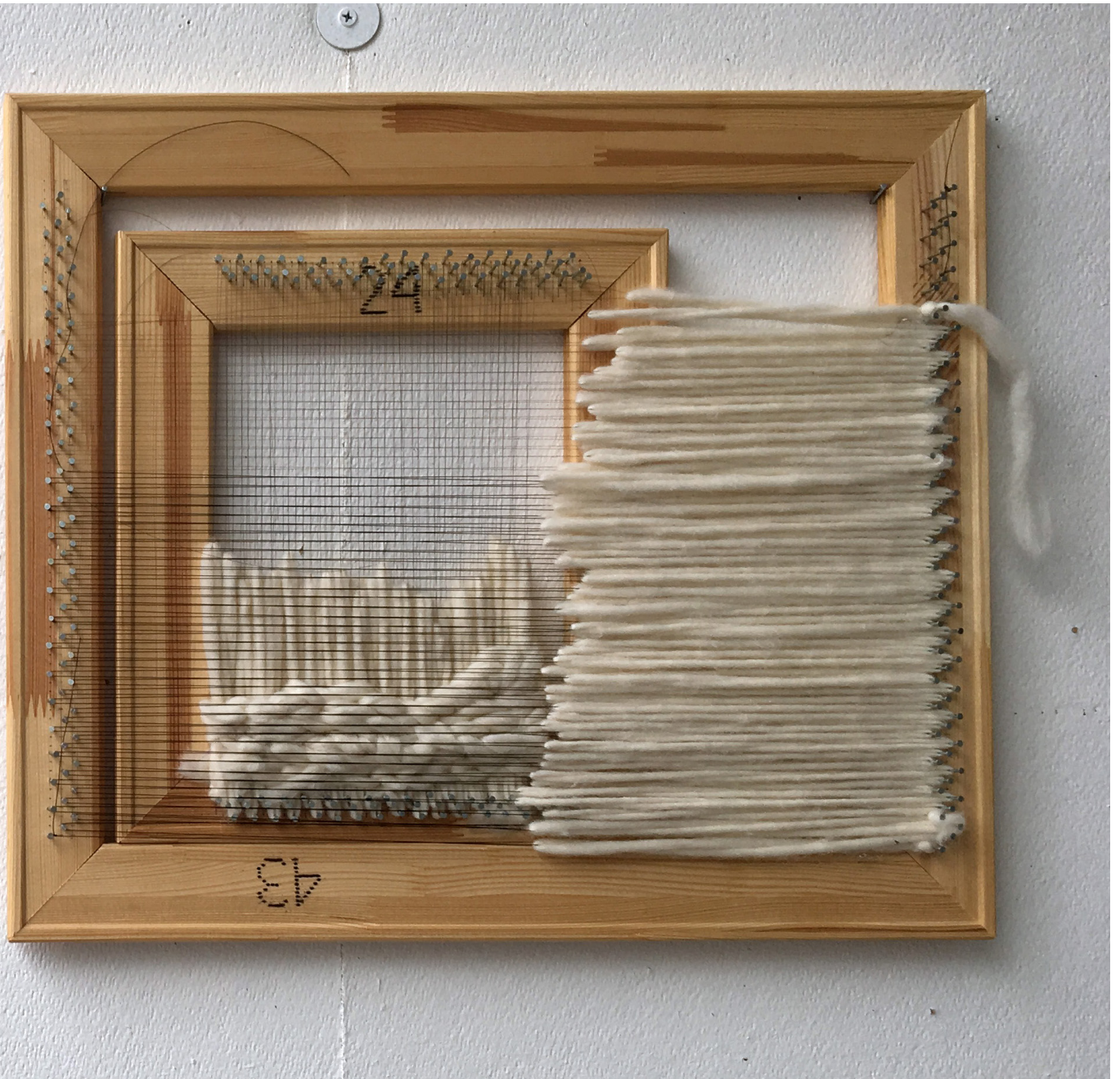
Närbild, vävskiss

Processbild: vävskisser

VITA VÄVEN

Första varpen i den färdiga konstruktionen blir en trestegsvarp med vit ull längst ner, ofärgad nylontråd i mitten (horisontlinjen) och svart nylontråd i det övre lagret. Ljuset i horisontlinjen har hela tiden känts viktigt att fånga. Tanken är att den ofärgade nylontråden skall förstärka den kontrasten. Synliggöra. Mycket tid går åt till att justera mittlinjen, förminska och förstora den. När två varptrådar dras ihop blir det en större glipa i trådarna bredvid, eftersom allting hänger ihop. Det är fascinerande hur starka de olika materialen är i relation till varandra: de kan tvinnas runt varandra och spännas upp i en helhet som hänger ihop utan att något av materialen ger vika och går av. Som inslag används ett tunt ullgarn, till en början låter jag det löpa igenom hela varpen för att så smångom endast väva ihop vissa fält, och låta andra vara öppna. Har en helg i projektrummet, virkar fast mjuka ullhärvor. Det känns dock fel. De upplevs inte sammanvävda i arbetet, snarare ditsatta. Nystar upp och prövar att väva in dem, testar olika höjder men inget blir bra. Inser att det blir för många riktningar och möten, för mycket information. Väven blir dramatisk, tung och kompakt. Inte alls i närheten av någon form av harmoni. Lyfter ut väven från ramen. Slås av tanken att den kanske inte skall ha en stålram som tanken varit från början. Det behövs luft runt omkring. Plockar bort och skalar av.

Processbilder, vita väven.

De arbeten jag arbetat med som sidospår.

PARALLELLA SPÅR

Parallellt med väven i träramen arbetar jag också med pausvävar. Förutsättningslösa arbeten som inte behöver bli något. Försöker ha ett liknande arbetssätt som när jag målar, olja tar oftast lång tid att torka och ibland när en kör fast är det skönt att ha parallella bilder att jobba med medan en väntar på att färgen skall torka så att en kan måla över och/eller vidare.

Spänner upp varp i två stålramar där jag enbart väver med tjocka ullhärvor, leker med struktur och färg. Sätter upp en varp i den träram med spikar som jag använt i mitt tidigare arbete och som är beskrivet i avsnittet 'bakgrund'. Vill ha en grå ullvarp och ofärgad nylontråd. Färgar garn. Är trött, råkar ta mörkblått pigment istället för grått. Enormt misslyckande: den filtade ullen nästan är slut och det finns varken pengar eller tid att beställa ny. Försöker rädda genom att tillsätta lite gula pigment. Det blå dämpas och i vissa ljus upplevs färgen som en varm grå, i andra väldigt grön. Vet inte vad jag tycker om det. Beslutar att färga resten av ullen som finns kvar, är mycket noga med vilket pigment jag tar. Det blir en kall grå nyans, vilsam. Något händer också i relation till den ofärgade nylontråden, det är som att de två materialens färger och egenskaper samspelar.

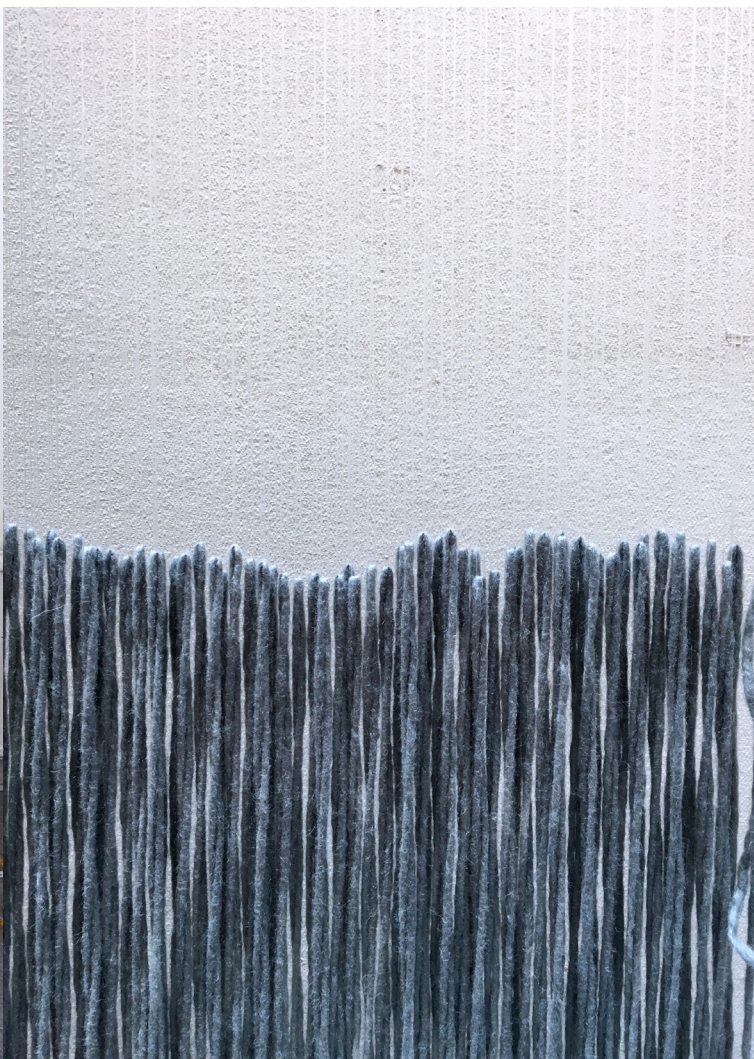
DET GRÅ

Tiden går och det är inte många veckor kvar på projektet. Funderar kring den vita väven, vad som fattas eller behövs tas bort. Väljer till slut att förkasta den. Börjar om, med den grå ullvarpen istället. Vill lyfta ut den ur ramen med spikarna för att se hur den ter sig i rummet. *(Fördelen med min egna konstruktion är att den bara behöver lossas från tvingarna, väven hänger på en rundstav.)* Det är svårare än tidigare eftersom jag inte har någon stålram att surra fast den i tråd för tråd. Jag trär i en rundstav men missar två trådar och när varpen lyfts ut fallerar spänningen och det blir bara trassel. Försöker rädda det men ger till slut upp. Klipper upp all nylontråd *(det finns inte tid till att trassla upp)* och börjar om. Bestämmer mig för att göra mycket större. Större än ramen.

Placerar en svart ihålig tung stålprofil längst ner. Det känns viktigt att stålet är med någonstans i arbetet. Låter varpen bli kortare och bredare än den vita vävens komposition. Det tar sin stund att linda på varpen. Först ullen, sen nylontråden. Vill ha en längre nylonvarp än ramens höjd, väver en tuskaft i ullen för att låsa fast trådarna. Prövar att lossa och sänka ner varpen så långt ner på ramen som möjligt. Måste sträcka mig på tå för att kunna linda den runt den övre rundstaven, därefter ner på huk för att haka i en ulltråd. Upprepar om och om igen till hela varpens bredd är fylld. Inser först när jag backar några steg att varpen är helt sned. För sned. Repen som jag knutit fast den nedre rundstaven med har lossnat. Knyter fast dem igen och gör om. För att återigen inse att de gått upp, är så trött. Prövar en sista gång, knyter fast rundstaven på ramen baksida, mäter noggrant och fäster repen i mittregeln. Det blir hyfsat rakt.

Nylontråden skiljer sig från andra trådar på gott och ont, den trasslar sig lättare och snabbare men den är i gengäld åtminstone lite lättare att trassla upp tack vare sin glatta yta. Det känns viktigt med en hyfsat jämn och rak horisontlinje, både i mötet mellan nylontråden och ullen men även i den övre och undre linjen där väven slutar.

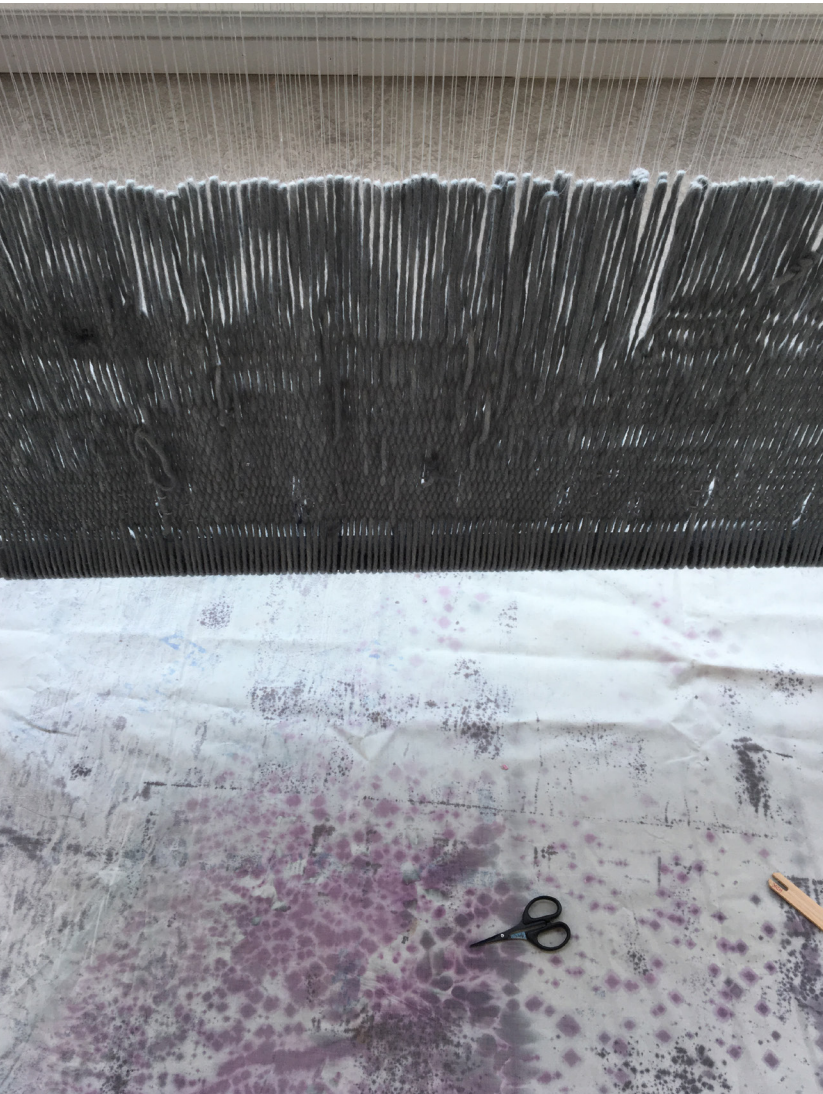

Till höger: den gråa varpen innan det misslyckade utlyftningsförsöket.

Till vänster: den gråa varpen i min egna konstruktion innan nylontråden satts dit.

processbilder, till vänster precis innan jag gick på med färg och till höger den ljusgråa och mörkgråa väven bredvid varandra.

Lyfter ut arbetet ur ramen och hänger det fritt i rummet. Ett lugn infinner sig, kan inte avgöra om det beror på kontrasten i storlek gentemot den vita väven, eller om det är färgerna. Kanske både och. Solens strålar genom fönstret bakom väven skapar ett ljusspel i varpen, men även i horisontlinjen där ullen börjar skimra. Känner att jag äntligen är på rätt spår. Arbetet aktiverar rummet, plötsligt noterar jag alla de linjer som finns runt omkring: där golvet och väggen möts, lister, tak. De fyrkantiga solkatterna på golvet från fönstret. Alla skuggspel.

Vet dock inte om arbetet är tillräckligt i sig självt, något fattas? Prövar med ullhävorna igen, återigen samma sak. För mycket information, för mycket dramatik. Fokus flyttas från ljuset i horisonten. Vill inte att det skall försvinna. Kanske behövs det bara något mer subtilt, en mörkare ton i nedre delen av väven för att ”grunda” den lite mer? En vilsam tyngd.

Får hjälp av tekniker i tryckverkstaden och kommer fram till att acra k (en pigmentfärg som lägger sig utanpå fibern) utblandat med vatten blir bäst. Att färga i bad känns uteslutet, för mycket som kan gå fel nu. Sprayar försiktigt till en början, sedan mer och mer. Torkar bort och gnuggar in. Ullen blir mörkare av fukten och det är svårt att veta hur pass mycket färg som sätter sig. Men det blir bra.

Något fattas ändå, kanske behöver den en till väv att samspela med? Har ingen annan ull kvar än den grågröna ”missfärgade”. Det går snabbare att varpa den här gången, jag har lärt mig av mina misstag. Väver, lyfter ut. Hänger dem bredvid varandra, finns ingenstans att pröva med lite mer avstånd. Är inte säker på att de hör ihop, den mörkare väven tar kanske för mycket uppmärksamhet från den ljusare grå. Fokus flyttas från horisontlinjen och vävarna upplevs som mer dramatiska. Vilket kan vara spännande och intressant, men det är nog inte det jag vill åt. Den grågröna ullen är dessutom för mörk och absorberar ljuset istället för att reflektera det i horisontlinjen.

Prövar även att ge den vita väven en sista chans i relation till de båda vävarna, och även om den när den är i motljus är intressant då de tjockare ullhävorna bildar spännande skuggor och ytterligare fält så skaver den fortfarande. Har fortfarande svårt att se den.

Jag funderat en del på vad den grå färgen betyder och jag tror att jag uppfattar den som mer lugn och harmonisk än vitt. Tidigare har den vita varit en neutral färg för mig. Är väl medveten om att den för många inte är det. Många kopplar bland annat ihop den med renhet eller sakrala toner. Kanske har jag också gjort det undermedvetet. Men min formulerade anledning har varit avsaknaden av färg, att strukturen på arbetet framhävs på ett bra sätt. Struktur och skuggor, gråskalor, ljus - toner och kontraster jag tycker om att arbeta med.

Kanske har det varit för att jag behövt en förändring, att jag har tröttnat på vitt. Grå känns som en mild färg, vilsam.

Till vänster den ljusgråa väven och till höger sista försöket med den vita.

PRESENTATION

Under handledning med olika personer lyfts de små vävskisserna fram. Kanske kommer jag att ändra min syn på dem som skisser till något som kan vara en del av en färdig gestaltning? Jag prövar dem i relation till de stora vävarna. Det känns fel, kilramarna de är gjorda i känns helt fel, de tar fokus från spänningen och rörelsen i varptrådarna. Funderar på små stålramar, med rundade hörn, eller träskivor med spikar i? Har spikar i överflöd. Sågar till skivor, målar dem. Testar oljefärger, spår ut med linolja. Laserar. Garnet slut, köper nytt, men inte samma som jag använt tidigare. Hoppas på att det skall bli bra, att de nya skisserna skall komplettera gestaltningen. Det gör de inte. Så, här står jag med en massa val, och något som fattas utan att veta eller ha funnit vad.

Sedan jag övergett stålet som en ram har jag funderat på andra sätt att presentera min väv eller mina vävar beroende på vilka som skall få vara med, det beror helt på rummet de visas i.

Den ljusgråa har just nu en rund stålprofil i sin övre del och en ganska tjock svart rund i den nedre delen. Det känns lagom, en ser att stålet är där men det begränsar inte känslan av att väven kan andas. Väven är 116 cm bred och stålprofilerna 138 cm, de går alltså ut en bit där väven slutar. Jag har funderat på att borra hål i den övre stålprofilen och sy fast varptrådarna istället för att som nu låta dem gå runt ståket och vara synliga. Hur den sen skall hänga från taket är jag osäker på. Tanken på vajer från tak till golv finns. Men jag är rädd att det kanske känns för ”låst” då. Kanske kan det även där bara få vara enkelt. Då ingen av de båda grå vävarna har en fram eller baksida utan kan ses från båda håll skulle den kunna hänga mitt i rummet.

SLUTREFLEKTION

Oftare än sällan har jag upplevt examensarbetet som en omväg. Processen har varit allt annat än linjär, trots att det hela tiden handlar om linjer. Kanske har jag behövt testa alla dessa olika kombinationer och dra det till den för tidsperiodens möjliga yttersta gräns för att kunna veta vart jag skall stanna. Hur mycket eller hur lite material och spår av handen som har behövts för att nå den balans i kompositionen jag strävat efter. Det har varit en utmaning att våga låta gestaltningen vara såpass avskalad som den är. Visuellt enkel. På ett sätt stillsam, samtidigt full av rörelse. Arbetet andas, men det har en också subtil stramhet över sig. Det behöver vara lätt och tungt på samma gång. Två tyngder på golvet hjälper till att hålla varpen tillräckligt spänd, men det gör också att en blir medveten om golvet under fötterna. Det förankrar. Kanske strävar varpen uppåt, eller så rinner den ner. Beroende på varifrån betraktaren rör sig i rummet skapas nya vinklar och linjer, inte bara horisontella och vertikala som trådarnas riktningar egentligen är. Men beroende på tillgången till fönster och dagsljus, och vad som finns på utsidan skapas också skuggspel i den öppna varpen. Detta fascinerar mig, och är något jag vill fortsätta undersöka. I den ena vänen har jag låtit knutarna i varpen synas, och de stunder då solen ligger på börjar de lysa, än mer än horisontlinjen. Detta är något jag inte förutsett, men som går att arbeta vidare med. Arbetet aktiverar rummet och ljuset aktiverar arbetet, utan dagsljus händer inte lika mycket.

Förhoppningsvis kommer någon annan att se det jag ser i min gestaltning, men jag känner mig också okej med att det kanske inte kommer att bli så. Hur arbetet uppfattas beror möjligen på vart och hur det visas, i vilken kontext. Kanske kommer det bäst till sin rätt i en stillsam miljö utan alltför mycket intryck runt omkring.

Jag har medvetet undvikit att prata och skriva om mina arbeten i termer om verk. Detta har tyvärr gjort att ordet 'arbete' förekommit väldigt ofta i min rapport. Många har invändningar, men för mig blir att benämna det jag gör som 'arbeten' istället för 'verk' ett sätt att ta ner konsten till en mer allmänmänsklig nivå och påvisa att den inte är så upphöjd och exklusiv som den ibland kan verka vilket känns viktigt för mig. Det är ett faktiskt arbete, något jag lagt ner tid och omsorg på, varken mer eller mindre än så. Det "magiska" jag försökt gestalta är inte något som bara tillhör en elit, det finns omkring oss hela tiden, oavsett vart på jorden vi befinner oss. Mitt arbete är existentiellt.

I takt med att jag har skrivit om min process har det också blivit tydligt för mig hur mycket mina funderingar kring hur samhället fungerar hänger samman med handens görande. För att återknyta till vad jag skrivit i inledningen:

"Kunskap är ett rykte som sitter i din kropp, du vet ingenting förrän du känner det". Jag ser det som att jag får en förståelse för verkligheten genom görandet och slipper gå och bära på ett abstrakt rykte utan förankrar det i en materialiserad gestaltning. Jag hoppas bara att min förståelse för verkligheten inte är verklighetsfrånvärd.

KÄLLFÖRTECKNING

Cat Power, Album: *Moon Pix*, 1998

Hermansson, K. (2016). *Hela Kakan*. Stockholm: Bokförlaget Forum.

<http://loramathis.com/post/140474165618/on-radical-softness> hämtad: 2017-04-10

Martin, A., & Schwarz, D. (1991). *Agnes Martin : Writings : Schriften*. Stuttgart: Cantz.

<http://www.naturskyddsforeningen.se/node/35087/#C> hämtad: 2017-04-10

<http://www.naturvardsverket.se/Miljoarbete-i-samhallet/Miljoarbete-i-Sverige/Uppdelat-efter-omrade/Avfall/Avfallsforebyggande-program/Textil/> hämtad: 2017-04-10

<http://www.psykologiguiden.se/psykologilexikon/?Lookup=familjesystem> (homeostas) 2017-04-10

konstframjandet.se/wp-content/uploads/2015/12/stockholmskolan_studie.pdf hämtad: 2017-04-10

Solnit, R. (2012). *Gå vilse : En fälthandbok*. Göteborg: Daidalos.

<http://sverigesradio.se/sida/avsnitt/821611?programid=793> Hämtad: 2017-04-10

<https://sv.wikipedia.org/wiki/Homeostas> hämtad: 2017-04-10